

vadă și să privească în ei înșiși lumina Duhului și [care] luminează și scânteiază. Căci datorită ei cunosc prin vederea adevărată, prin cunoașterea și lucrarea ei, cele despre care vorbesc și așa îi învață pe alții. E de trebuință, așadar, ca cei ce vor să-i învețe pe alții să fie ridicați mai întâi ei înșiși, s-a spus, ca nu cumva, vorbind despre cele ce nu le cunosc, să piardă și să rătăcească pe cei ce se încred în ei și pe ei înșiși.”

E binecunoscut acest cuvânt al Sfântului Serafim de Sarov: „Câștigă pacea sufletului și mii de oameni își vor afla mântuirea în preajma ta”. Or, potrivit tradiției ascetice, pacea sufletului este mai întâi de toate nepătimirea, stare duhovnicească izvorâtă din biruirea patimilor, care deschide intrarea dragostei celei adevărate și a cunoașterii lui Dumnezeu.

Sursa: **Jean-Claude Larchet**, *Dumnezeu este iubire – Mărturia Sfântului Siluan Athonitul*, Editura Sophia, București, 2015

SFÂNTUL ANTONIE CEL MARE

† 17 IANUARIE
251 - 356

AVUȚIA SUFLETULUI

Cugetând la cele despre Dumnezeu, fii evlavios cu prisosință, bun, cuminte, blând, darnic după putere, îndatoritor, necertăreț și cele asemenea. Căci aceasta este avuția sufletului care nu poate fi furată: să placi lui Dumnezeu prin unele ca acestea, și să nu judeci pe nimeni sau să zici: cutare este rău și a păcătuit; ci mai bine este să-ți cauți de păcatele tale și să privești în tine purtarea ta, de este plăcută lui Dumnezeu. Căci ce ne privește dacă altul este rău?

Sursa: **citeortodoxe.ro**

PROGRAMUL LITURGIC

Mărți 16 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 17 ianuarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Antonie cel Mare
Sâmbătă 20 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 21 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Timotei 4, 9-15; Ev. Luca 19, 1-10; glas 8, voscr. 11 → Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

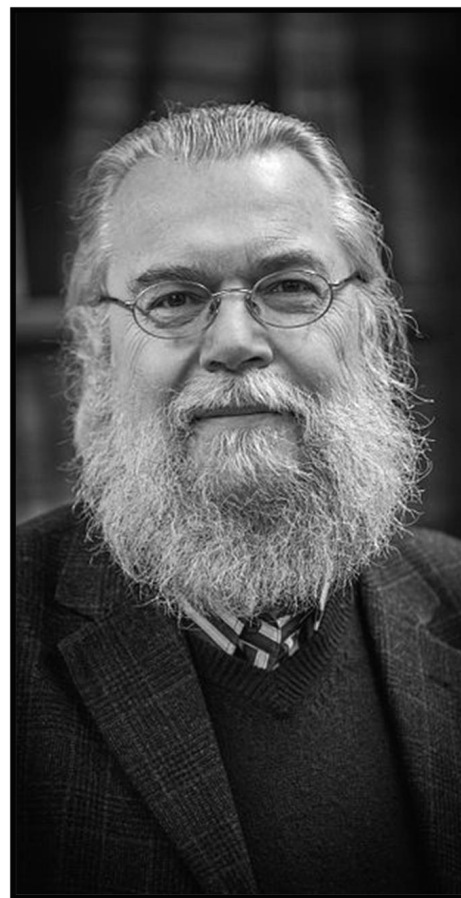

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Niciun om nu poate urca spre Dumnezeu (spre bine) dacă nu ajută și pe alții să urce și dacă nu e ajutat și el de alții” – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 522 / 14 ianuarie 2024

JEAN-CLAUDE
LARCHET

NU CUMVA PE ALȚII SĂ-I MÂNTUIEȘTI ȘI PE TINE SĂ TE PRĂPĂDEȘTI

Mulți Părinți stăruie asupra primejdiilor duhovnicești care-i pândesc pe cei ce caută mântuirea altora mai înainte de propria lor mântuire. Unii dintre ei amintesc acest cuvânt al lui Hristos: „Ce va folosi omul de va dobândi lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul său?” (Matei 16, 26) sau aceste alte cuvinte: „Dacă un orb duce pe un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 5, 14; cf. Luca 6, 39). Sfântul Macarie Egipteanul spune scurt: „Nu cumva pe alții să-i mântuiești și pe tine să te prăpădești.” Tot așa spune și Sfântul Simeon Noul Teolog: „Nu surpa casa ta vrând să o zidești pe a vecinului.”

Ajutorarea celui ce se pierde presupune deci puterea de a o face, altfel pierim și noi împreună cu el. Așa ne învață un Bătrân: „De vezi pe unul căzut în apă și poți să-l ajuți,

întinde-i toiagul și trage-l afară. Iar dacă nu poți, lasă-i toiagul tău, căci de-i vei da mâna ta și nu-l vei putea scoate, te va trage la fund și veți pieri amândoi.”

Sfântul Isaac stăruie îndeosebi asupra primejdiei de a te socoti în stare să-i tămăduiești pe alții de bolile lor sufletești, fiind tu însuși încă bolnav; de a voi să-i scapi pe alții de patimile lor, fiind tu însuși stăpânit de patimi; de a voi să-i mântuiești pe alții atunci când tu însuși ești departe de mântuire: „Mulți au săvârșit puteri, au înviat morți, s-au trudit să întoarcă pe cei rătăciți și au făcut lucruri mari, și mulți au fost călăuziți prin mâinile lor spre cunoștința lui Dumnezeu. Iar după acestea, ei, care au înviat pe alții, au căzut în patimi întinate și spurcate și s-au omorât pe ei înșiși și s-au făcut sminteală multora prin faptele lor văzute. Pentru că erau încă bolnavi cu sufletul lor și nu s-au îngrijit de sănătatea sufletelor lor, ci s-au predat pe ei înșiși mării lumii acesteia pentru a tămădui sufletele altora, ei înșiși fiind încă bolnavi și și-au pierdut sufletele lor.”

Așadar, se cuvine să respectăm această primă regulă: să-i ajutăm pe alții numai în măsura în care acest lucru nu este vătămător pentru sufletul nostru. O altă regulă este că se cuvine să-l ajuți pe altul doar atunci când ești sigur că nu-l vatămi. Dacă tu însuși nu ai o purtare vrednică de laudă, poți să-i

smintești pe ceilalți și să le faci mai mult rău decât bine.

Pentru Părinți, dorința de a-i învăța sau sfătui pe ceilalți este întotdeauna un lucru îndoielnic și adesea ei o plasează între celelalte patimi. Mulți Părinți arată că omul care-l învață pe altul este pândit de slava deșartă, chiar dacă lucrul acesta i-a fost cerut. Astfel, Sfântul Macarie Egipteanul spune: „Cel ce este rugat să vorbească și silit a vesti cuvântul se cuvine să se mâhnească, să fugă de lucrul acesta ca de foc și să lepede îndată gândul, ca să scape de el și să nu cadă în slava deșartă din pricina vorbelor. Căci și Moise, slujitorul lui Dumnezeu, silit a vorbi și a vesti cuvântul către Israel, s-a temut și a zis: *«Eu nu sunt om îndemânatic la vorbă»* (Ieșire 4, 10). Tot așa și Ieremia, silit și el să vorbească, inima i s-a aprins ca focul și a zis: *«Eu nu știu să vorbesc pentru că sunt încă tânăr»* (Ieremia 1, 6), ca să nu primească slava și cinstea de proroc. Și Pavel spune și el: *«Căci dacă fac aceasta de bunăvoie, am plată; dacă însă o fac fără voie, am numai o slujire încredințată»* (I Corinteni 9, 17).”

Numai cel eliberat de patimi, întemeiat pe virtuți și ajuns prin aceasta îndeajuns de puternic duhovnicește poate să se îngrijească de mântuirea altora, sfătuindu-i și învățându-i. Numai așa poate să scape nevătămat și el, și ceilalți. „Bine este – scrie Sfântul

Isaac Sirul – a învăța pe oameni să primească bunătatea lui Dumnezeu și a-i îndemna să rămână sub purtarea de grijă a Lui și a-i strămuta de la rătăcire la cunoștința adevărului. Acesta este chipul de lucrare al lui Hristos și al Apostolilor, și el este foarte înalt. Iar când omul simte că a ieșit din viețuirea cea bună și din părtășia neîncetată cu Dumnezeu și că mintea lui slăbește în contemplare și liniștea lui se tulbură și cunoștința i se întunecă [...] și că, vrând să vindece pe alții, își pierde sănătatea sa și iese din libertatea voii sale, trecând în tulburarea minții, trebuie să-și aducă aminte de cuvântul apostolic care zice că hrana tare e potrivită celor mai desăvârșiți (Evrei 5, 14) și să se întoarcă la cele dinainte ale sale, ca să nu audă spunându-i-se: *«Doctore, vindecă-te pe tine însuși»* (Luca 4, 23). Să se judece deci pe sine însuși și să-și păzească buna lui deprindere și, în loc de a ajuta prin rostirea cuvintelor, să slujească prin viețuirea cea bună; și, în loc de a învăța prin sunetele gurii lui, să învețe prin faptele lui. Și abia când își va afla sufletul său sănătos să caute să folosească și pe alții și să-i tămăduiască prin sănătatea lui. Căci când se va afla departe de oameni, va putea să-i ajute pe ei mai bine prin lucrarea sa cea bună, ca să sporească în râvna faptelor bune, decât îi poate ajuta prin cuvinte, cât timp este el însuși bolnav și are

nevoie mai mult ca ei de doftorie. *«Că de va călăuzi orb pe orb, amândoi vor cădea în groapă»* (Matei 15, 14).”

Într-un chip asemănător, Sfântul Macarie Egipteanul îl îndeamnă pe creștin să nu rostească cuvânt de zidire către altul dacă nu e el însuși puternic întemeiat pe o experiență duhovnicească, arătând primejdia înșelării și a mândriei care se nasc din aceasta. Celor care spun că astfel urmează pilda Apostolilor, el le amintește ce spune Sfântul Pavel: *„Cuvântul meu și propovăduirea mea nu stau în cuvinte convingătoare ale înțelepciunii omenesti, ci în adevărarea Duhului și a puterii”* (I Corinteni 2, 4). Celor care spun că fac aceasta din iubire, Sfântul Macarie Egipteanul le amintește că adevărata iubire izvorăște dintr-o inimă curată (cf. I Timotei 1, 5). Căci „una e iubirea firească a sufletului, alta cea care vine de la Duhul Sfânt”. Prima poate duce la înșelare; a doua se naște din curățirea de patimi (care se face pe măsura împlinirii poruncilor), și ea este cea care ne deschide intrarea adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu și a realităților duhovnicești.

Și care anume se cuvine să fie temeiul cuvântului de zidire a aproapelui ne spune Sfântul Simeon Noul Teolog: „Domnul nu ferește pe cei ce învață numai, ci pe cei care s-au învrednicit prin lucrarea poruncilor mai întâi să